

Altra volta a "LES SALINES"...

LA primera vegada que hi anàrem era a ple estiu i tots quedàrem rendits; són 12 Km. de pujada des de Maçanet de Cabrenys al Santuari de Les Salines i amb la calor i l'alçària n'hi havia un tip. Els que ja hi havíem anat, ens feia una mica de por tornar-hi, degut a l'experiència que teníem; però, tot i així, ens decidírem.

Aquesta vegada, hi varen venir alguns companys novells, tant d'excur-sionisme com d'edad, i tots, arribàrem al Santuari bastant estellats. Amb tot, encara, s'atreïren alguns a pujar fins a la cresta de Les Salines, o sigui, fins el límit entre Espanya i França.

Jo no hi havia anat de feia cinc anys i en tenia moltes ganes de tornar-hi; només quatre fórem els que pujàrem a l'últim pic. Vaig tenir una immensa alegria en veure el goig que sentien els tres que m'acompanyaven. L'espectacle que d'allí es veu sembla de somni. No el puc pas explicar sense emocionar-me encara: a la dreta l'Empordà, pla com un llac; a l'esquerra la plana del Rosselló, perdent-se en la calitja; el mar, el vèiem, lluny, tenyit d'un color gris perla i molt quiet. Des d'on ho contemplàvem ens donàrem compte que l'Empordà és molt més pla que el Rosselló; i, que les muntanyes, deixant apart el Canigó, són molt més boniques les nostres que les de França. Les nostres tenen unes formes tan rares, tan salvatges, tan fantàstiques que no es poden comparar. Encara que pensant-t'ho bé, les altres, també en són de boniques: són més suaus, semblen més ben fetes.

Es curiós el canvi de colors que prenen les diferents contrades: la part francesa que té les muntanyes més ben dibuixades té uns colors més rabiosos i foscos, i en canvi la nostra part els tenia en aquells moments més suaus. Uns tons blavosos molt més agradables, potser hi influïa bastant l'hora, ja que el sol començava a colgar-se i donava més llum a la nostra banda, quedant l'altre costat més fosc. Tot comentant aquestes coses, els quatre que allí dalt ens trobàvem, decidírem per unanimitat, que com la nostra terra no n'hi ha cap més. Va ser aquesta una excursió acompanyada d'algunes sorpreses. A les Salines ens hi trobàrem amb els caçadors de senglars del nostre poble.

També, va ser molt curiós de veure que tan aviat l'astre Rei ens torrava l'esquena, com sentíem caure la calabruixó, o sigui, neu glaçada.

El que ens sorprengué agradablement, fou trobarnos a cada pas al davant de grandiosos grévol florits, més ben dit, granats; ho eren tant que talment semblaven cirerers al mes de Juny. No vàrem poder resistir la temptació, i ens carregàrem amb tant de grèvol, que a la tornada semblàvem arbres que corrien.

L'excursió a Les Salines va resultar una bona repetició.

MONTSERRAT